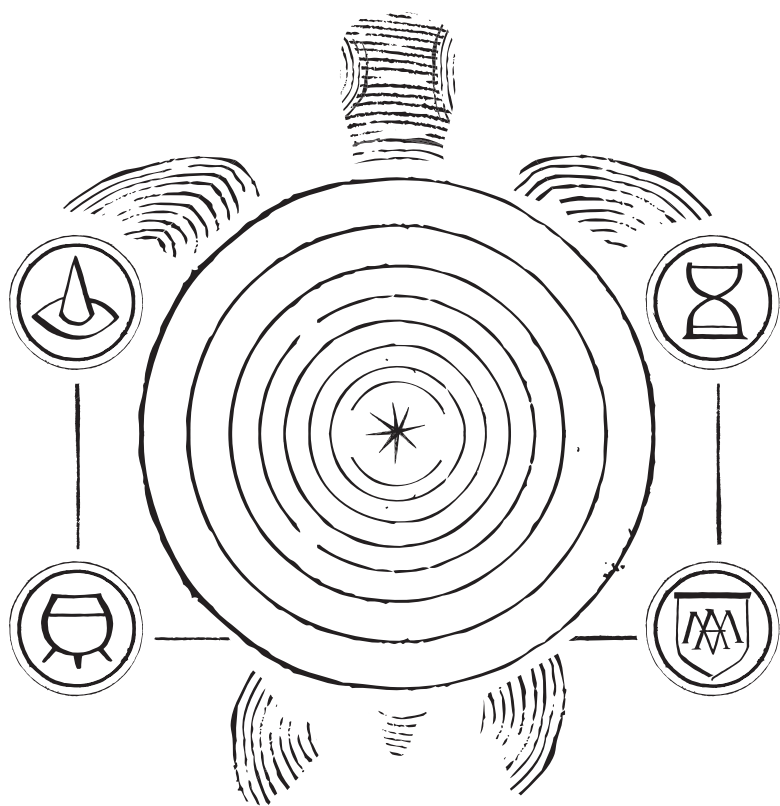

◆ ДИСКЪ СВІТ ◆

УДК 821.111-3
П 70

JINGO © Terry & Lyn Pratchett, 1997
First published by Victor Gollancz Ltd, London

Террі Пратчетт

П 70 Джинго [Текст] : роман / переклад з англ. Марти Сахно. — Львів :
Видавництво Старого Лева, 2021. — 440 с.

ISBN 978-617-679-910-8

«Джинго» — четвертий роман із циклу про Міську варту серії «Дискосвіт» Террі Пратчетта, що висміює агресивний горе-патріотизм та безпідставний войовничий ентузіазм.

Зненацька з глибин Округлого моря здійнявся... цілий острів і, звісно ж, найближчі до нього Анк-Морпорк та їхній морський су-сід Хапонія претендують на нову територію та навіть готові розпочати за неї війну. Правда, готовність у випадку анк-морпоркців означає хіба що хвацький бойовий дух. Командор Варти Семюел Ваймз відчуває, як у місті змінився вітер — так, що не пізнати, хто тепер друг, а хто ворог — і за будь-яку ціну намагається зупинити, мабуть, найбільший у своїй кар'єрі злочин. Тим часом лорд Ветінарі як вправний політик, який звик жонглювати інтересами впливових людей, намагається втримати місто на плаву. Допоможуть йому в цьому геніальний винахідник Леонард із Квірма і значно менш обдаровані вартові, які несподівано розкриють свій потенціал.

УДК 821.111-3

XXI роман «Дискосвіту»
IV роман циклу «Варта»

© Террі Пратчетт, текст, 1997
© Марта Сахно, переклад, 2021
© Романа Романишин, Андрій Лесів,
обкладинка, оформлення серії, 2021
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2021

ISBN 978-617-679-910-8

Усі права застережено

ТЕРРІ ПРАЧЕТІ

ДЖІНГО

РОМАН

ЦИКЛ
"ВАРТА"

—4—

ЛЬВІВ
ВИДАВНИЦТВО СТАРОГО ЛЕВА
2021

Ніч видалася безмісячною, що якраз було *на руку* Міцьку Джексону.

Він виловлював цікавих кальмарів, названих так, бо крім того, що вони були кальмарами, вони ще й до всього були цікаві. Себто їхня цікавість була їхньою цікавинкою.

Тільки-но їх зацікавив ліхтар, що його Міцько підвісив на кормі свого човна, як вони зацікавились тим, що чимало їхніх побратимів несподівано зі сплеском вилітали з води і зникали.

Деякі з них навіть цікавились — *якусь коротку мить* — шпичастою штуковиною, що стрімко летіла до них.

Цікаві кальмари були страшенно цікаві. Жаль тільки, не дуже кмітливі.

Шлях до цієї ділянки був довгим, та для Міцька він звичай вартував витраченого часу. Цікаві кальмари були дрібні й сумирні, їх було важко знайти і, за словами деяких гурманів, у них був найгидкіший смак з-поміж усіх істот на світі. Саме тому на них був попит у деяких ресторанах, де висококваліфіковані шеф-кухарі ретельно готували страви, *які не містили жодних слідів кальмара*.

Проблема Міцька Джексона полягала в тому, що цієї безмісячної ночі під час нересту, коли кальмари особливо до всього цікаві, в морі вже, схоже, попрацював шеф-кухар.

Не було видно ані єдиного зацікавленого ока. Риб також не було видно, хоч зазвичай принаймні кількох приманювало світло. Втім, він помітив одну рибину. Вона сторчголов кудись неслася.

Він поклав тризубець і пройшовся в інший кінець човна, де його син, Лес, також не зводив очей із освіченого ліхтарем моря.

— За пів години нічогісінько, — мовив Міцько.

— Ти певен, що ми на правильному місці, батьку?

Міцько примружився, вдивляючись у виднокрай. На небі виднівся слабкий відблиск від міста Аль Халі, що розкинулось на хапонському побережжі. Він розвернувся. Інший виднокрай теж сяяв — вогнями Анк-Морпорка. Човен легенько похитувався посередині між двома містами.

— Ясна річ, — сказав він, але його словам явно бракувало певності.

Тому що на морі був штиль. А так не повинно бути. Човен злегка погойдувався, але не від коливань хвиль, а від їхніх порухів.

Відчувалось, як затишшя перед бурею. Але зорі мирно мигтіли в небі, де не було ані хмаринки.

Зорі також відблискували на поверхні води. А *таке* ви вже не часто побачите.

— Гадаю, нам пора вшиватися звідси, — сказав Міцько.

Лес показав на охляле вітрило.

— Чим замінимо вітер, батьку?

Саме тоді вони почули плюскіт весел.

Міцько, з усіх сил мружачись, зумів виокремити лише обриси іншого човна, що наближався до нього. Він схопив тризуба.

— Я знаю, що це ти, злодіяко заморська!

Весла перестали гребти. Водою покотився голос.

— А най би тебе тисяча чортів схопили, клята почваро!
Човен ковзнув ближче. На вигляд чужоземний, з очима на носі.

— Ти їх всіх виловив, еге? Та я заколю тебе тризубом, донна потолоч!

— Шаблюку тобі в шию, ти брудний сину собаки жіночого роду!

Лес визирнув за борт. На поверхні моря пінилися крихітні бульбашки.

— Батьку? — покликав він.

— Це Шмельц Аріф! — гаркнув його батько. — Запам'ятай цю пику! Він вже роками сюди запливає і краде *наші* кальмари, злосний брехливий чортяка!

— Батьку, там...

— Берися до весел, а я повибиваю його гнилі зуби!

Лес почув, як на іншому човні хтось сказав:

— ...бачиш, синку, як підступний рибний крадюга...

— Греби! — заволав його батько.

— Весла в руки! — крикнув хтось на іншому човні.

— *Чий* це кальмари, батьку? — запитав Лес.

— *Наші!*

— Що, ще до того, як ми їх зловили?

— Просто заткайся і греби!

— Батьку, я не можу зрушити човен із місця, ми на щось сіли!

— Під нами сотня морських сажнів, хлопче! На що тут можна сісти?

Лес спробував виплутати весло зі штуковини, що поволі зринала зі спіненого моря.

— Схоже на... курку, батьку!

З-під поверхні долинув звук, подібний на дзвін чи то гонг, що повільно погойдувався.

— Кури не вміють плавати!

— Вона залізна, батьку!

Міцько метнувся у хвіст човна.

То *таки* була залізна курка. Вона п'ялася до зір, вся в водоростях й мушлях, з яких струмила вода.

Курка сиділа на хрестоподібному сідалі.

На кожному з чотирьох вістрів хреста було по літері.

Міцько підніс ліхтар ближче.

— Якого...

Тоді виплутав весло і всівся поруч із сином.

— Греби, мов ошпарений, Лесе!

— Що відбувається, батьку?

— Заткайся і греби! Втікаймо звідси!

— Це монстр, батьку?

— Гірше, сину! — кричав Міцько, розриваючи веслами морську гладінь.

Та штуkenція була тепер доволі високо, на самій верхівці чогось на кшталт вежі...

— Що це, батьку? *Що це?*

— Це клятий флюгер!

Загалом геологічного збурення як такого не було. *Затоплення* континентів зазвичай іде опліч із виверженням вулканів, землетрусами та армадою човників зі старцями, яким аж руки свербять звести піраміди та містичні кромлехи на новій землі, де вони зможуть своєю справдешньою прадавньою окультивною мудрістю зваблювати дівиць. Але сходження цього континенту загалом ледве

спричинило брижку. Він повернувся дещо сором'язливо, як той кіт, якого не було вдома кілька днів і який добре знає, що ви хвилювалися.

Втім, певні зауваження викликала чимала хвиля, яка поки дійшла до берегів Округлого моря, сягала менше двох метрів. А в деяких болотяних низинах вода затопила цілі села, до яких нікому особливо не було діла. Проте, в суто геологічному сенсі, нічого аж такого не сталося. В суто геологічному сенсі.

— Це *місто*, батьку! Гляди, онде вікна і...

— Я сказав тобі заткатись і гребти!

Морська вода хлинула вулицями. По боках із водоплеску поволі здіймалися велетенські, вкриті водоростями будівлі.

Батько з сином із усіх сил намагалися керувати човном, який тягнуло деінде. А оскільки урок номер один із мистецтва веслування стверджує, що потрібно гребти, дивлячись зовсім не туди, куди гребеш, вони не бачили іншого човна...

— Ти божевілець!

— Дурний чоловік!

— Не смій чіпати цю будівлю! Ця країна належить Анк-Морпорку!

Два човни завертіло в короткочасному коловороті.

— Іменем Серифа Аль Халі проголошую цю землю нашою!

— Ми її перші побачили! Ану, Лесе, скажи йому, що ми її перші побачили!

— Ми її перші побачили до того, як ви її перші побачили!

— Лесе, ти бачив, як він хотів мене шибонуту тим веслом?!

— Але, батьку, ти розмахував перед ним своїм тризубом...

— Бачиш, Ахане, як нищо вони нападають!

Тієї миті два човни шкребнули об щось кілями і, застрягнувши в придонному мулі, почали хилитися на бік.

— Дивися, батьку, яка цікава статуя...

— Він ступив на хапонську землю! Кальмарний злодюга!

— Ану забирай свої паскудні сандалі геть із анк-морпоркської території!

— О, батьку...

Двоє рибалок перестали кричати один на одного, передовсім для того, щоби перевести дух. Краби квапливо кинулись врозтіч. Вода текла між бур'янів, висікаючи стрімчаки в сірому дрібноземі.

— Батьку, там ще збереглася кольорова плит...

— Моє!

— Моє!

Лес упіймав на собі погляд Ахана. За ту коротку мить, поки тривало їхнє переглядання, вони встигли обмінятися нічогеньким кавалком інформації, починаючи від просто-таки космічного збентеження тим фактом, що у них є батьки, і так далі по списку.

— Батьку, не *треба*... — почав було Лес.

— Стули пельку! Я ж піклуюся про твоє майбутнє, хлопче...

— Так, але кого хвилює, хто його перший побачив, батьку? І ми, і вони за сотні миль від дому! Хто ж *дізнаться*, батьку?